'స్త్రీణాంచచిత్తం, పురుషస్యభాగ్యం'

ఆనందరావు అయిదుగంటలకు సరిగ్గా నిద్రనుంచిలేచి పడకపైన కూచున్నాడు. తన పాతికేళ్ల జీవితంలో ఆనందరావు ఎప్పుడూ అయిదుగంటలకు నిద్ర లేవలేదని చెప్పడానికికూడా వీల్లేదు. కానీ అతడెప్పుడైనా లేచివుంటే అందుకు కారణాలు, ఒకటి: మునిసిపల్ పార్కులోని సైరను మ్రోత; రెండు: గదిలోని గడియారం అలారం మ్రోత.

బలవంతంగా తనను నిద్రాదేవత ఒడిలోనుంచీ, సర్వసంతోషాలకూ నిలయమైన ప్రపంచంలోకిలాగి తెచ్చినందుకు మునిసిపాలిటీవారిని నిందించుకుంటూనో, అలారం పెట్టినవాళ్లని తూలనాడుకుంటూనో మళ్ళీ నిద్రపోయేవాడు ఆనందరావు.

కానీ ఏరోజునయితే ఆనందరావు అయిదుగంటలకు నిద్రలేచి పడకపైన కూచున్నాడో ఆరోజున సైరన్ మ్రోత కలకంఠి మంజులగీతికగానూ, అలారంమ్రోత ఆత్మీయుడి అనురాగాలాపంగానూ అతడికి స్ఫురించింది.

అతడు హాయిగా గొంతెత్తి పాడుకోవాలనికూడా అనుకున్నాడు!

కానీ సమయానికి ఆనందరావుకు ఏపాటగానీ జ్ఞాపకం రాలేదు. ఐనా ఏనాడు నేర్చిన పాటలు! ఎప్పుడో పల్లెటూరి పాఠశాలలో పంతులమ్మ నేర్పించినవీ, తరువాత హైస్కూలు చదువుల్లో, పోస్టాఫీసు గుమాస్తా బ్రతుకులో పెదవులపై మెదల్లేక ఏ అజ్ఞాతసీమలకో తలసపోయినవీ, ఒకానొకనాటి సుప్రభాతాన ఆనందరావుకు తనతో పని కలుగవచ్చునని తెలియనివీ – అయినపాటల్ని మననం చేసుకోలేక, ఆనందరావు సన్నగా ఈలవేసుకోవడంతో తృప్తిపడిలేచి అద్దంముందు నిలుచున్నాడు.

"నువ్వు ఊరికి పోబోయేది పన్నెండుగంటలకే కదరా బాబూ!" అన్నది కడపదగ్గర చాపపైన పడుకున్న కామాక్షమ్మ లేచి కూచుంటూ. ఆనందరావు వాలకాన్ని పట్టిచూస్తే అతడు ఎనిమిదిగంటల రైలుకే బయలుదేరేస్తాడేమోనన్న సందేహం కలిగిందామెకు!

తన ఆనందాన్ని తల్లి గమనించిందేమోనని ఆనందరావు కించపడుతూ "మనం ప్రోగ్రాం వేశామంటే, మళ్ళీ దాన్ని మార్చుకోవడమంటూ వుండనే వుండదు. నా ప్రయాణంకోసం నువ్వు లేనిపోని తొందర పెట్టుకోనక్కరలేదు. భోజనమైంతర్వాత వెళ్తాను" అన్నాడు.

కామాక్షమ్మ అంట్లు తోముకోడానికి పెరట్లోకి వెళ్లింది. ఆనందరావు పురవీధుల్లో షికారు బయల్దేరాడు.

షికారుకు బయల్దేరడంతోటే ఆనందరావు ఆరోజుకోసం వేసుకున్న ప్రోగ్రాం కూడా ప్రారంభమైంది. ఏడువరకూ వాహ్యాళి. ఎనిమిదికి లాండ్రీకి వెళ్లిరావడం. తొమ్మిదిగంటలప్పుడు ఆఫీసుకువెళ్ళి హెడ్ గుమాస్తాదగ్గర సెలవు పుచ్చుకోవడం, పదికి భోజనం. పదకొండుగంటలకు సరిగ్గా రైల్వే స్టేషను. ఇదీ సంక్షిప్తంగా ఆనందరావు కార్యక్రమం.

పన్నెండుగంటలకు వచ్చే రైలుకోసం పదకొండుగంటలకే ఎందుకు స్టేషనుకు వెళ్ళాలి అని ఎవరైనా ప్రశ్నిస్తారేమోనని,

శ్రీ మధురాంతకం రాజారాం

ఆనందరావు ఆ ప్రశ్నకు సమాధానం ముందుగానే ఆలోచించుకున్నాడు. "వాన రావడం, ప్రాణంపోవడం ఎలా మానవుడి అధీనంలో లేవో, రైళ్ళ రాకపోకలుగూడా అలా మానవుడినిర్ణయాలకు కట్టుబడివుండవు. ఒక్కొక్కప్పుడు ఒక్కొక్క రైలు రెండు మూడుగంటలు ఆలస్యంగాకూడా వస్తుంది. అలాటప్పుడు ఒకరైలు, ఒకరోజున ఒకగంట ముందుగా రాదనిమాత్రం పూచీ ఏమిటి?"

కార్యక్రమం నిర్ణయించుకోవడంలో ఆనందరావెంత జాగ్రత్తగా వుంటాడో, దాన్ని పాటించడంలో మరింత మెలకువగా వుంటాడు. అందుకు నిదర్శనం అతడు టంచనుగా పదకొండుగంటలు గడియారంలో మ్రోగేసరికి స్టేషనులో వుండడమే!

స్టేషనులో అడుగు పెట్టీ పెట్టకముందే ఆనందరావుచేయి జేబులోకి పోయింది. వెంటనే భర్తీగావున్న పర్సు పైకి వచ్చింది. అతడు బుకింగ్ రూము కిటికీదగ్గర నిలబడి, ఒక అయిదురూపాయలనోటు లోపలికిచాపి "నెల్లూరు, ఒక టికెట్ సార్" అన్నాడు.

నెల్లూరికి టికెట్టు యివ్వమని అడగడంలో ఆనందరావు కనబరచిన వినయాన్ని అవగతంచేసుకుని అతడికో టికెట్టు ప్రసాదించవలసిన బుకింగ్ క్లర్కు తారకరావు అప్పుడు తన స్వాధీనంలో లేడు. స్వాధీనంలోమాత్రం లేకపోవడమేమిటి, అతడప్పుడు భారతదేశంలోనే లేడు! కుర్చీలో కూచుని, టేబిల్ పైకి కాళ్లు చాపుకుని, చేతుల్లో దినపత్రిక వుంచుకుని అతడు అంతర్జాతీయసమితిలో అమెరికాప్రతినిధి ఉపన్యాసాన్ని శ్రద్ధగా వింటున్నాడు!

ఆనందరావుకు దినపత్రికలంటే బొత్తిగా సరిపడదు. అదేపనిగా వాటిని చదువుకుంటూ కూచునేవాళ్లనిచూస్తే అతడికి తగని చిరాకు. కానీ తన ఆగ్రహాన్ని ఎక్కడ చూపించవచ్చునో, ఎక్కడ చూపించగూడదో బాగా తెలిసిన ఆనందరావు మళ్ళీ వీలైనంత వినయంగానే టికెట్టుకోసం అర్థించాడు. కానైతే, అతడీసారి బిగ్గరగా "టికెట్టుసార్ టికెట్టు. నెల్లూరికి!" అని అరిచినమాటమాత్రం వాస్తవం!

తారకరావు చేతుల్లోనుంచీ పేపరు క్రిందికి జారిపోయింది అతడు ఆనందరావువైపు చూచాడు. కానీ అవేం చూపులు! తన ధ్యాననిష్ఠను భగ్నంచేసిన మేనకను విశ్వామిత్రుడు అలా చూచి వుంటాడు!

తనపైకి ప్రసరిస్తున్న తారకరావు చూపులకు అర్థమేమిటో తెలుసుకునేందుకు ఆనందరావు ప్రయత్నించలేదు. అతడు తన మామూలుధోరణిలోనే "టికెట్టు సార్, నెల్లూరికి" అన్నాడు. డబ్బిచ్చి టికెట్టు తీసుకోవడం ప్రయాణీకుడి హక్కనీ, మారు మాటాడకుండా దాన్ని యివ్వడం బుకింగ్ క్లర్కు బాధ్యతనీ ఆనందరావు ఉద్దేశం!

ఐతే బుకింగ్ క్లర్కు తారకరావు తన బాధ్యతని గుర్తించి, అందుకు తగ్గట్టుగా ప్రవర్తించే 'మంచి ఉద్యోగి' లా కనిపించలేదు ఆనందరావుకు!

"టికెట్టు యిప్పుడు యివ్వబడదు" అని ముక్తసరిగా సమాధానంచెప్పి తారకరావు మళ్ళీ పేపర్ని చేతికి తీసుకున్నాడు.

"ఏం? ఎందు కివ్వబడదు!" అని గర్జించాడు ఆనందరావు, తనకేదో అవమానం జరిగిపోయినట్టు భావించుకుని! ఐతే ఆనందరావు ఎంతసేపు వేచివున్నా ఈ ప్రశ్నకు తారకరావుదగ్గరినుంచీ సమాధానం రాలేదు.

ఆనందరావుకు కోపం సాధారణంగా రాదు. కానీ వస్తేమాత్రం చొక్కా చేతులు పైకితీసి ఎదుటివాడితో కుస్తీ కలి

★ 'స్త్రీణాంచచిత్తం, పురుషస్యభాగ్యం' ★

పడడం అతడికి పుట్టుకతోవచ్చిన గుణం. ఐనా వు స్తీ పట్టడానికి అభ్యంతరంగా తనకూ తారకరావుకూ మధ్య ఒక రాతిగోడ వుండడంవల్ల ఆనందరావు కొంచెం తమా యించుకుని "ఇక్కడ తమరు చేయవలసిన వుద్యోగం పేపరు చదువుకోడంకాదని నా ఉద్దేశం. ఐతే మీ ఉద్యోగంపట్ల మీ అభి ప్రాయమేమిటో నాకు తెలియదు. ఇక్కడ 'రైళ్లు బయలుదేరడానికి రెండుగంటలు ముందునుంచీ టిక్కెట్లు యివ్వబడును' అని బోర్డు వ్రేలాడుతోంది. ఇది మరీ అంత చిన్నబోర్డుకాదు, కళ్లకు కనబడకపోవ డానికి! మరి...మరి..." అంటూ అర్థోక్తిలో నిలిపాడు.

"అక్కడ ఆ బోర్డు వ్రేలాడుతూనే వుంటుంది. ఇక్కడ మేము మాయిష్టం వచ్చినప్పుడే టికెట్లు యిస్తూవుంటాము" అన్నాడు తారకరావు పేపరు చూచు కుంటూనే.

ఆనందరావు తోకత్రొక్కిన త్రాచులా మండిపడుతూ కంప్లెయింట్స్ పుస్తకం కోసం స్టేషనుమాష్టరు గదిదగ్గరకు పరుగెత్తి, ఆ గదితలుపులు మూయబడివుండడం చూచి తెల్లమొగం వేసుకుని కాలుగాలిన పిల్లిలా వెయిటింగ్ రూంలో తచ్చాడసాగేడు.

తరువాత అరగంటకు రైలు అవుటయి వందుకు గుర్తుగా గంట మ్రోగింది. ప్రయాణీకులు ఒక్కొక్కరుగా టిక్కెట్టు తీసుకో సాగారు. ఆనందరావు, మళ్లీ బుకింగ్ రూమ్ కిటికీదగ్గర నిలబడి తారకరావుముఖాన్ని చూడ్డానికి మనస్కరించక డబ్బిచ్చి ఒక పెద్దమనిషిచేత టిక్కెట్టు తెప్పించు కున్నాడు.

* * *

ఐదురోజులు తరువాత సంగతి.

ఆనందరావు ఆనాటివుదయమే అత్తగారి వూరినుంచీ తిరిగివచ్చి ఆఫీసులో కూచుని ఏదో అకౌంట్స్ చూచుకుంటూవుండగా కిటికీదగ్గరనుంచీ ఎవరో పిలిచారు. ఎవరైనా స్టాంపులకోసం వచ్చారేమోనని ఆనందరావు తలెత్తి చూచాడు. అక్కడ టికెట్లు ఒక పట్టాన యివ్వకుండా రైలు ప్రయాణీకుల్ని ఏడిపించే తారకరావు నిలబడివున్నాడు!

గడచిన నాలుగైదురోజులనుంచీ, అధి కారమే గనుక తన చేతిలోవుంటే తారక రావుకు ఏయేశిక్షలు విధించవచ్చునో ఆలో చించుకున్న ఆనందరావు ఈసారి ఉడికించే వంతు తన దనుకుంటూ "ఎవరక్కడ? ఏం కావాలి?" అని ధీమాగా ప్రశ్నించాడు.

"ఆఁ ఏంలేదుసార్! నాకొకజాబు వచ్చివుండాలి గుంటూరునుంచీ. కొంచెం దయచేసి దాన్ని..." అంటూ నసిగాడు తారకరావు.

"గుంటూరునుంచీ జాబా!" అంటూ ఆనందరావు పైకిలేచి "ఇప్పుడు టైమెంత? తొమ్మిదిన్నరయింది. పోస్టుమేన్ ఊళ్ళో ఎక్కడో జాబుల్ని బట్వాడా చేస్తూ వుంటాడు. వెళ్ళి అతడ్ని పట్టుకోండి" అన్నాడు.

"ఇక్కడికి స్టేషనుకూ రెండుమైళ్ళు దూరంకదండీ! పోస్టుమేన్ ఊళ్ళో తన పనంతా అయినతర్వాత సాయంత్రం ఐదు గంటలకుకానీ ఆవైపు రాడు. ఇప్పుడు స్టేషనుజాబులన్నీ ఆఫీసులోనే వుంటాయి. మరి నేను ఎదురుచూస్తున్న జాబుతో నా కత్యవసరమైన పనుంది. శ్రమ అనుకో కుండా మీరు దయచేసి..."

శ్రమ అని మా కర్తవ్యాన్ని నిర్వహించ కుండా ఊరుకునే అలవాటు మాకు లేదండీ! ఐతే తమకు జాబులు వెదికి యివ్వవలసిన కర్తవ్యం మాదికాదు. మీరు పోస్టుమేన్ వచ్చేవరకూ ఆగడం మంచిది." అని ఆనంద రావు మళ్ళీ తనపనిలో లీనమైపోయాడు.

తారకరావు అయిదునిమిషాలవరకూ విగ్ర హంలా కిటికీదగ్గరే నిలవడివుండి, యిక లాభం లేదనుకుని తలవంచుకుని మెల్లగా అక్కడినుంచీ వెళ్లిపోయాడు.

"టిట్ ఫార్ టాట్. సరైన శాస్తి చేశానే" అని సంతృప్తిచెందాడు ఆనంద రావు.

* * *

పదిరోజులతర్వాత ఒకనాడు ఆనంద రావుకు రైల్వేస్టేషనుకు పోయి రావలిసినపని బడింది. సాయంత్రం నాలుగున్నరగంటల బండికి శ్రీమతి నెల్లూరినుంచి రాబోతున్న దన్న శుభవార్త అతనికి ఆరోజు ఉదయమే అందింది. వార్త అందినప్పటినుంచీ వాయు వీధుల్లో సంచరింపసాగిన ఆనందరావుకు స్టేషనులో అడుగు పెట్టేంతవరకూ తారక రావు జ్ఞప్తికే రాలేదు.

స్వతహాగా ఆనందరావుది కలహ స్వభావంకాదు. మంచికో చెడ్డకో ప్రారంభ మైనస్పర్థ అంతటితో ఆగిపోతే బాగుండు ననుకున్నాడతడు. కానీ పూర్వవైరం మరింత ఉద్ధృతం అయినట్లు తారకరావు ఆనందరావుపైన తీక్షవీక్షణాలను ప్రసరింప సాగేడు.

ఎందుకైనా మంచిదని ఆనందరావు ఒక ప్లాటుఫారంటికెట్టు కొనుక్కొని బ్రిడ్జి దగ్గరకువెళ్లి రైలుకోసం ఎదురుతెన్నులు చూడసాగేడు. రైలేమో సక్రమంగా నాలుగు న్నరకే వచ్చింది. ప్రవాసానంతరం పుష్పకవిమానంనుంచీ దిగిన సీతాదేవిలా

ఉత్తరదేశ యాత్ర

కాశ్మీరునుండి కన్యాకుమారి వరకు అనేక కాశ్మీరు, బదరి, ఉత్తర, దక్షిణ దేశయాత్రలు జయప్రదముగ నడుపుచున్న

లక్ష్మీ యాత్రా స్పెషలు వారిచే

(ఆంధ్ర పిల్‌గ్రిమ్ సర్వీస్ రిజిష్టర్డు నెం. 2665)

18-2-55 న రాజమండ్రి నుండి స్పెషల్ బయలుదేరును

50 క్షేత్రములు **5000** మైళ్ళు **52** రోజులు ప్రయాణం

రైలుచార్జి, భోజనము వసతులతో సహా

యాత్రికుని 1 కి రు. 300/- మాత్రమే.

— పూర్తి వివరములకు వ్రాయండి —

టెలిగ్రాములు: మేనేజర్-లక్ష్మీయాత్రా స్పెషల్,

లక్ష్మీ ప్రెస్, రాజమండ్రి. మెయిన్ రోడ్, రాజమండ్రి.

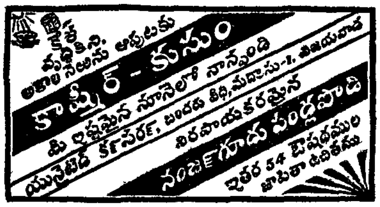

నపుంసక తైలం

అంగనరములు బలహీనతచెంది చిన్నదైన తిరిగి యధాప్రకారమై పూర్తి సౌఖ్యమును అనుభవించుటకు 48ఏండ్లుప్రఖ్యాతి చెందిన గ్యారంటీ మందు. 1 సీసా రూ. 10/-లు. వి. పి. రూ 1-4-0

కావలసినవారు రు 1/4 ముందుగా పంపేది.

డా॥ రత్నం నన్సు మెడికల్ హాల్, ములక పేటబిల్డింగ్స్, హైద్రాబాదు-(దక్కన్)

ఇందిర పుట్టినరోజునాడు ఏదయినా బహుమతి ఇవ్వాలని వసంత అనుకున్నది. కాని తీరా అప్పటికి మరిచిపోయింది. ఆతరువాత ఇందిరని కలుసుకొని చెప్పింది.

"ఇందూ! నీ పుట్టినరోజు మాటే మరిచిపోయానే. చాలా పొరపాటయింది. అందుకని నువ్వుకూడా వచ్చే బుధవారం నాడు నాపుట్టినరోజన్నమాట మరిచిపో!"

శ్రీమతి దరహాసవదనంతో ప్లాటుఫారంపైన కాలుపెట్టింది. ఆమెగారు వెంటతెచ్చిన ట్రంకుల్ని, లెదరుబ్యాగుల్ని జాగ్రత్తగా క్రిందికి దింపి, ఆనందరావు "టికెట్టు భద్రంగా వుందికదా!" అని భార్యని హెచ్చరించుకున్నాడు.

'టికెట్టు' అన్నమాట చెవినిబడగానే శ్రీమతిముఖంలో వెలుగు కొస్తా మాయమైపోయింది ఆమెచేతవున్న పుస్తకాన్ని విదిలించి విదిలించీ చూచుకుంది. తొందరగా పెట్టెతెరచి చీరల మడతలన్నీ గాలించింది. లెదరుబ్యాగు తెరచి అందులోవున్న పుస్తకాలన్నింటినీ ప్లాటుఫారంపైన క్రుమ్మరించింది. కానీ టికెట్టుమాత్రం ఎక్కడా కనిపించలేదు!

టికెట్టుకోసం శ్రీమతి అన్వేషణ కొనసాగుతూవుండగానే 'టికెట్, టికెట్' అంటూ తారకరావు అక్కడికి వచ్చేశాడు!

ఆనందరావు అధోముఖుడై "టికెట్టు లేదు. ఎక్కడో జారిపడిపోయింది" అన్నాడు.

"జారిపడిపోయిందని మాకు నమ్మకం ఏమిటి? మీరు టికెట్టులేకనే ప్రయాణం చేసివుండవచ్చు" అన్నాడు తారకరావు.

"ఇంతకూ మీరనేదేమిటి?" అన్నాడు ఆనందరావు, శిక్షను ధైర్యంగా ఎదుర్కొనడానికి సంసిద్ధుడైన నేరస్థుడిలా.

ఇన్స్పెక్టరుజావర్‌లా సీరియస్‌గా "పెనాల్టీ చెల్లించాలి. ఎక్కడనుంచీ వస్తున్నారు?" అని ప్రశ్నిస్తూ తారకరావు రసీదుపుస్తకం చేతికి తీసుకున్నాడు.

"నెల్లూరునుంచీ" అంటూ ఆనందరావు జేబులో చేయివేశాడు

తారకరావు కాగితంపైన ఏదో లెక్కచేసి "ఆరురూపాయలా పన్నెండుఅణాలు" అన్నాడు!

ఆనందరావుముఖం వెలవెలబోయింది. అతనిజేబులో అంతడబ్బు లేదు. ఐనా అతడు తారకరావుని బ్రతిమాలుకోవాలనుకోలేదు.

"నువ్విక్కడే ఆచెట్టుక్రింద కూచుని వుండు. నే నిప్పుడేవస్తాను ఊళ్ళోకివెళ్ళి" అని భార్యతో చెప్పి అతడు తారకరావంటూ ఒకవ్యక్తి అక్కడున్న విషయాన్ని మరచిపోయినట్టు తిన్నగా ఊళ్ళోకి దారితీశాడు.

ఆనందరావు స్టేషనుకు తిరిగి వచ్చేసరికి అయిదున్నర దాటింది. అతడు సరాసరి బుకింగ్‌రూంలోకివెళ్ళి డబ్బును టేబిల్‌పైన కుప్పబోసి "రసీదు యివ్వండి" అన్నాడు.

"మన్నించాలి ఆనందరావుగారూ మీకు శ్రమకలిగించినందుకు. మీరు వెళ్ళిపోయిన తర్వాత టికెట్టు దొరికింది!" అన్నాడు తారకరావు.

ఆనందరావు డబ్బు చేతిలోకి తీసుకుని వెనుతిరిగి వెళ్ళిపోబోతుండగా మళ్ళీ తారకరావే ప్రారంభించాడు. "ఆనందరావుగారూ! ఇప్పటికే ఊళ్ళోకి స్టేషనుకు రెండు మూడుసార్లు తిరిగేరు. ఈరాత్రికి మీరు మాయింట్లో ఆతిథ్యాన్ని తీసుకోకూడదూ దయచేసి!"

ఆనందరావుకు ఒళ్ళు చరాలుమన్నది. అతడు "థేంక్స్. మీ ఆతిథ్యాన్ని నిరాకరింపవలసివచ్చినందుకు చింతిస్తున్నాను. సెలవ్" అంటూ బయటికివచ్చి శ్రీమతికోసం ప్లాటుఫారమంతా కలయజూచాడు. ఒకటి రెండుసార్లు ఈ చివరినుంచీ ఆ చివరకు తిరిగాడు. వెయిటింగ్‌రూంలోకూడా చూచాడు. కానీ శ్రీమతిఏదీ! ఇట్టే సాక్షాత్కరించి అట్టే మాయమైపోయిందే!

ఇంతలో తారకరావు బుకింగ్‌రూం నుంచీ బయటికివచ్చి "ఆనందరావుగారూ! మీ అవిడకోసం వెదుకుతున్నట్టున్నారు! అదిగో ఆమె ఆ ఇంట్లోకి వెళ్లడంమాత్రం చూచాను. మళ్ళీ అక్కడినుంచీ రాలేదు. బహుశా అక్కడే వుండవచ్చు" అన్నాడు.

ఆనందరావు మళ్లీ ఒక 'థేంక్స్'ను తారకరావుముఖాన విసరికొట్టి అతడు చూపించిన ఇంటిముందరికి పోయి నిలబడ్డాడు. ఇంట్లోనుంచీ నవ్వులు మాటలు చప్పట్లు జోరుగా వినిపిస్తున్నాయి. "మహారాచకార్యం వెలగబెడుతున్నావులే" అని మనసులో అనుకుని ఆనందరావు "శ్రీమతీ! శ్రీమతీ!" అని భార్యని పిలిచాడు.

"అక్కడే నిలబడిపోయారు రెండుకు? లోపలికి రండి" అంటూ శ్రీమతి బయటికి వచ్చి "మీరు దీన్నెరగరుకదండీ! ఇదే మా సత్యవతి" అంటూ తన నేస్తాన్ని ఆనందరావుకు పరిచయం చేసింది.

ఆనందరావు వరండాలోవున్న కుర్చీమీద కూలబడుతూ "మీవారిక్కడ ఏంచేస్తున్నారమ్మా" అని సత్యవతిని ప్రశ్నించాడు.

"మీకు తెలియదేమండీ! మావారిక్కడ బుకింగ్‌క్లర్కుగా వుంటున్నారు" అన్నది సత్యవతి.

హతోస్మి! హతోస్మి! అనుకున్నాడు ఆనందరావు.

"ఈరాత్రికిక్కడే వుండిపోవాలని బలవంతంచేస్తోందండీ సత్యవతి" అని, ఆనందరావు అభిప్రాయానికి ఎదురుచూడకుండా "లేక లేక నాలుగేళ్లకు కలుసుకున్నాం. మనకు దానిచేతులమీదుగా విందు పెట్టాలనుందటండీ!" అన్నది శ్రీమతి.

ఈసారి, ఆతిథ్యాన్ని నిరాకరించే సాహసం ఎంత ప్రయత్నించినా ఆనందరావుకు కలుగలేదు.

ఆ రాత్రి పూట రైల్వే క్వార్టర్సులో పోస్టల్‌క్లర్కు ఆనందరావు, రైల్వే బుకింగ్‌క్లర్కు తారకరావు ప్రక్కపక్కచుని విస్తరిలోని పిండివంటల్ని మాయంచేస్తూ సత్యవతమ్మ చేతిపాకాన్ని నలపాకమనీ, భీమపాకమనీ మనస్ఫూర్తిగా మెచ్చుకున్నారు. ★

రాజా - పేదా
వెల రూ 2-0-0
ఆంధ్రగ్రంథమాల, మద్రాసు-1.

పండిత డి. గోపాలాచార్యులవారి
అరుణా
గర్భాశయ రోగనివారిణి
ఆయుర్వేదాశ్రమం లిమిటెడ్, మదరాసు-17.